

[Niels Frederiksen.]

i Befolkningen. De har efter min Opfattelse tidt og ofte vist en Modvillie og en Modstand ikke alene mod det, som Regeringen fremfører, men ogsaa overfor deres egen Fortid. Gang paa Gang kan man paapege, at de ikke længer fører Kampen mod den siddende Regerings og Flertalspartiernes Politik, men fører den lige saa lidenskabeligt mod deres eget Partis politiske Fortid, og det kan jeg ikke tro i og for sig styrker en Opposition, naar de bliver saa tjenstivrige, som sket er i Vinter. Men dernæst er det ogsaa en Kendsgerning, at Oppositionspartierne ikke altid har kunnet holde Fodslag i saa Henseende.

Det forekommer mig, at Regeringens Styrke ligger i en Fortsættelse, en klog Administration, en hensynsfuld Politik som den, den har ført i denne Vinter, og jeg vil tro, at Bestræbelserne fra Oppositionspartiernes Side for at ødelægge Samarbejdet mellem de to Regeringspartier skal vise sig at være haabløse. Man prøver adskillige Midler i saa Henseende. Jeg har allerede nævnt et, Medynken, det at prøve paa at overbevise de radikale Vælgere om, at det er rent galt, hvad der nu foregaar, nu sluges det radikale Venstre af Socialdemokratiet. Men naar det passer i Oppositionens Kram, kan man høre dem sige til de socialdemokratiske Vælgere, at de kan ikke være tjente med at blive ved at støtte en Politik som den nuværende Regerings, fordi den er saa stærkt præget af det radikale Venstres Ideer og Opfattelse, de kan virkelig ikke være tjent med, at det gaar paa den Maade. Disse Anstrengelser er beundringsværdige, og de er ogsaa fra vor Side set forstaaelige. Jeg antager dog ikke, de er virkningsfulde i Vælgerkredse, der ser lidt umiddelbart paa Forholdene, som de er.

Sidste Vinters politiske Arbejde har efter min Mening bevist, at der i vort Lands Politik er Mulighed for, at to Partier kan føre en Politik i Samling om de Spørgsmaal, hvorom der kan opnaas Enighed mellem dem, og hvorom der gennem Aarene har været Enighed. Og hvis Regeringen bliver ved at følge den Linie, vil den staa stærkt, ikke alene overfor Angreb fra Oppositionspartiernes Side, men ogsaa overfor den Valgdag, der en Dag skal fælde Dommen over den Politik, der i Perioden er ført herinde.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sluttede sin kritiske Gennemgang med at bruge H. C. Andersens Æventyr „Hvad Fatter gør, er altid det rigtige“ som Karakteristik af Regeringens Politik. Jeg skal dog sige, at han glemte Slutningen af Æventyret, han spiller selv den Englænders Rolle,

der har indgaaet Væddemaalet og tabt det. Derfor tror jeg ogsaa nok, at naar Billedet skal føres til Ende, vil Valgdagen vise, at det ærede Medlem tabte Væddemaalet, naar Dommen derover skal fældes.

Ordføreren (L. D. Rasmussen): Efter Vedtagelsen af de stillede Ændringsforslag til Tillægsbevillingsloven viser Aarets Driftsresultat efter det oplyste — efterhaanden som Tiden skrider, vil det endelige Regnskab jo senere komme, det Billede, vi faar i Øjeblikket, hviler kun paa Grundlag af de Oplysninger, som vi for Tiden kan bygge paa — en Merudgift af 10 096 787 Kr. og en Mindreindtægt paa 13 195 411 Kr., altsaa en Merudgift og en Mindreindtægt paa tilsammen 23 292 198 Kr. Men § 5, Skatter og Afgifter, har heldigvis givet en Merindtægt paa omtrent 20 Mill. Kr., og § 7, Adskillige Indtægter, har givet 2 772 700 Kr. mere eller i alt en Merindtægt af 22 493 087 Kr. Herefter bliver Driftsresultatet en Merudgift paa 799 111 Kr., hvormed det budgetterede Overskud paa 6 252 000 Kr. vil være at nedsætte, saaledes at dette Beløb bliver ca. 5½ Mill. Kr. Det er jo et overordentligt gunstigt Resultat, men man har dog maaske nogen Ret til at mene, at Lykken har staaet den kække bi. Thi samtlige Udgiftsparagraffer med Undtagelse af Krigsministeriet viser ikke helt ubetydelige Overskridelser, i alt ca. 10 Mill. Kr. Det kan vel derfor nok antydes, at Budgettet for disse Paragraffer har været noget stramt lagt. Og vender man sig saa mod særligt en af Indtægtsparagrafferne, nemlig § 2, maa man vel egentlig have Lov til at sige, at den nærmest er født overanstrengt. Paa den Finanslov, hvortil nærværende Tillægsbevillingslov danner Supplementet, er Statens Tilskud til Statsbanerne budgetteret til at ville udgøre 20½ Mill. Kr., nogenlunde det samme Beløb, der blev budgetteret for Finansaaret 1928—29, hvor man imidlertid maatte søge 7 341 000 Kr. efterbevilget paa Tillægsbevillingsloven. Statens Tilskud var derfor for Driftsaaret 1928—29 ialt ca. 27½ Mill. Kr., altsaa ca. 7 Mill. Kr. mere end budgetteret. Det kunde neppe være muligt, at man var ganske uvidende om dette Driftsresultat paa det Tidspunkt, da Finansloven for 1929—30 var til tredie Behandling i dette høje Ting. Resultatet af det sidste Driftsaar er da ogsaa, at Staten skal tilskyde ikke 20½ Mill. Kr., men 29½ Mill. Kr., altsaa ca. 9 Mill. Kr. mere end budgetteret. Nu skal jeg villigt erkende, at i en Størrelsesomfang som Statsbanerne, der har mange